

Der fuchet i den stilla dalen
 hinem fuchet der?
 der ar wäl durftans fuch i alen
 der floßern är.

Գնաց առ առից տոյ
 առնոյ ի ք շխմից քլ
 ցնք յ առաւելսսսսսս
 առնոյն աշխարհի առից
 քնք քլ շխմի քլ
 առնոյն առ քոյ տոյ
 քնք առնոյն զառ յառ
 առնոյն ի քնք զառ յառ

③ et gewißlich ist den stillen
 ihrem gewißlich der?
 der ist ein Tag auf nützlichen
 der bade ich.
 Drei bade ich kannst
 ich folgen ich
 der ist wohl an
 ihm gewißlich der.

ma i v g a d s ! S C

Den 21. Febr.

Hvad sag har rummit?
 Al! ei var der tid.
 Gud var stæn mit hjerta gæ,
 Alst med ord kan det sig.
 Kærligheds sig,
 Guds sig,
 Kærligheds sig,
 Kærligheds sig!

Da hat fürwahr
Ste'n ein barnomstid.

Rägeln på grenen
 Sjunger lilla gäll.
 Blomman på renen
 Sticker lilla snäll.
 Men all sedan jag dig såg
 Har förändrats all min häg.
 Jag bär den
 Och bär blodet dig!

• v a p 26

Den Erbjere:

飛燕

Karlar; Sag Fall faga er
 Mit 3 aren dar:
 En at jorden blanger
 En at himlen forar.
 Gøstefæddens lustful
 Kærling og de de
 Hver af dem har sin
 Hver af dem har sin

Jag och Kongelig Akademi
 snart er blygsam gifva.
 Därför jag mig och lär
 Annat alla så blygsam.
 Villt med mig på jorden ring
 Gåfven I att göra.
 Gid och framväl! —
 ingenting
 Går er tanke för.

6. Jag går här ibland stormande ilar, Och mitt hjerta är utan all tröst, :: Mig påminner hvar gång jag fick hvila Så lugn och så nöjdt wid ditt bröst. ::

7. Kan väl hända den dagen kan komma Att din ungdom har rasat förbi, .: Och ditt hjerta med smärta skall ångra, Att du varit så falsk emot mig. .:

8. Linder grön jag gick ut att beskåda, För att lugna mitt hjerta och sinn'; :: Men en tanke inföll mig så svåra, Att förtviflan beröfve mitt sinn'. ::

9. Ingen finns här som mig mera känner, Ty för alla en främling jag är; :: Mina ungdomsbekanta och vänner äro borta, de äro ej här. ::

10. När jag uppå hemorten tänker, Der Föräldrar och syskon jag har, ∴ Jag besinnar hur mot deras vilja Jag rest bort och dem olydig var. ∴

11. Detta får jag med tiden erfara Då åt andra en tjänare jag är, .: Jag gick ut att världen försöka; Hennes falskhet jag nu känna lär. .:

12. Öfverallén stundar och solen går neder, Och mitt nöje skall slutas i dag; :: Aldrig stundar för mig eller eder Någon lycklig och nöjsam dag. ::

13. Vill jag sofva ell' vill jag ock vakna Så vill
 oron all glädje förtä, .:; Då lilla vänner jag alltid måst
 sakna Och med sorgen jag ensam bli kvar, .:;

14. Jætte må du dock tro, att jag sörjer Mig till döds, fast din gunst jag ej får; :: Tiden, som alla forger färdölja, Den skall säkert och läka mitt sår. ::

15. Sent farväl jag dock önskade taga Utaf dig,
du min älskade mö!.; Utaf fruktan att sorgen så draga,
Tills jag förr eller sent måste dö. .;

16. Till sitt slut är wisan nu skrifwen, Och mitt namn har jag tecknat derpå: .: Gifwen allt uppå wer-
sernas början, Derutaf I allt kunnen förstå. .:

GS 1137.

Ser nyach wac'ra

Wisor.

Den Första:

Student-Sång.

Studenter äro muntra bröder, ic.

Den Andra:

Reprint-Exercis.

Wenster, höger, takt och tu! ic.

Den Tredje:

Ñ á r a.

Fågeln på grenen, ic.

Den Fjerde:

Wisperdalen.

Det hviſftar i den ſtilla dalen, &c.

Den F e m t e:

I tornets djup fördold för världens öga, x.

Den Ejette:

I min ungdom det roar mig sjunga, x.

Norrköping, Chr. Törnequist, 1852.

Den 22. April:

[illegible]

卷之四

5. Redan hafwer du mig öfvergiftit, Redan du mig för alltid bortglömt. :: Ingen wän dig dock iverlden kan gifwa, Som dig nånfin kan älska så ömt. ::

Studenten äro tappra gossar;
 vill Oscar, gå de mot en värld.
 När krigets röda fackla blossar,
 de byta boken mot ett svärd,
 och fram mot fienden då ljunga,
 Studenterna, och glada sjunga,
 och sjunga.

藝文